

Sagan om den stora reformen

Det var en gång en Partiledare som under sig hade en ideologiskt mycket samstämmig partistyreelse. Samstämmigheten berodde kanske delvis på att Partiledaren inte tillät så mycket annat än samstämmighet, men den politiska grundfärgen var alla styrelsemedlemmar överens om alldeles av sig själva. Och den var röd – jämlikhetens och den sociala rättvisans varma färg.

Så när Partiledaren meddelade de sina att det var dags för en stor och avgörande jämlikhetsreform, samlades de alla förväntansfulla till möte i partiets stora mötesrum.

”Kamrater”, inledde Partiledaren, som var i sin rödaste form denna dag, ”kamrater, jag har som ni vet nyligen varit i Kina och studerat deras långtgående jämlikhetsprogram. Ett viktigt inslag i detta program är som ni också vet den sociala rotationen. Ingen människa är finare än någon annan. Alla ska under sina liv delta i all sorts produktion för samhället. Sålunda får läraren jobba i jordbruket, läkaren tömma sopor, professorsn köra taxi, forskaren städa kontor o.s.v.”

”Men”, invände försiktigt en historiskt bevandrad och lite beskäftig styrelseledamot, ”det där var ju som man tänkte i Kina under kulturrevolutionen på för en massa år sedan...det har ju egentligen aldrig genomförts...”

”Just det!” avbröt Partiledaren. ”Det var en storartad tanke, som dessvärre aldrig förverkligades. Men snart ska den förverkligas! När vi återtar ledningen i vårt gamla progressiva föregångsland! Vi kan ta tåten i det fortsatta arbetet för en verklig rättvisa, en fullt genomförd jämlikhet för första gången i den moderna världens historia...!....

Partiledaren avbröt sig för att hämta nytt syre till sin revolutionära glöd, och i tystnaden vågade den beskäftige pipa:

”Men den reformen har ju redan införts sedan många år? Visserligen för en avgränsad samhällsgrupp, men det är ändå inte alldeles nytt...?”

Partiledaren tappade styrfart för en sekund, men hämtade snabbt igen den:

”Alldeles riktigt, du syftar förstås på experimentet med välutbildade invandrare i lågavlönade serviceyrken! Det är just som ett försök i denna riktning det var tänkt. Man måste ju börja någon stans. Pröva i mindre skala. Nu är det dags att utvärdera försöket och se hur utomordentligt väl det slagit ut. Sen är det dags att gå vidare!”